

[Oria Møller.]

i dette synspunkt — vi skal ikke som lovgivere give os til at være profeter og apostle for et bestemt livssyn. Mit parti bryder sig ikke om, at vi skal i gang med at tage grupper og organisationers åndelige temperatur, før de kan opnå tilskud til et arbejde, som i øvrigt sagligt er i orden.

Vi kan godt af og til have et ønske om en grænse for intolerancens og sortsynets virke, men den skal ikke sættes af en mere eller mindre tilfældig undervisningsminister eller socialminister, end ikke af en statsminister: Uanset hvilken pris jeg og mit parti sætter på den højtærede statsminister, ønsker vi hverken ham eller regeringen udstyret med nogen pavelig bemyndigelse. Vi er sluppet fri af et kirkeligt åg, og det ville være værre at falde under et politisk. Det tør jeg sige, efter at jeg har hørt hr. Kjær Rasmussen i dag.

Ellen Strange Petersen: Hvis personlig frihed for elever på undervisningsinstitutioner og sociale institutioner skal sikres ved tvang, ved økonomisk pres, således som anmelderne af forespørgslen ønsker det, vil det for mange mennesker blive betragtet som en karikatur af begrebet frihed. Ved mange lejligheder har repræsentanter for forskellige politiske partier her i folketinget hyldet den variation, der er i undervisningssektoren med de mange frie skoler, og det skulle nødigt blive tomme ord, at disse skoler har deres særpræg. Verden bliver grå og trist, hvis alt skal ensrettes. Men erkender man, at en skole har lov til at have sit eget ansigt, f. eks. som det, hr. Kjær Rasmussen og hr. Sigsgaard måtte anse for ideelt, så bør man være så liberal, så tolerant, at man også accepterer mere puritanske former end dem, man selv ønsker at leve under, for dem, der måtte ønske det.

Der er religionsfrihed her i landet, og når der i et skoleprogram står, at der er obligatorisk morgensang og aftenandagt, så bør de, der melder sig ind, være indforstået med, at det ikke netop er et Summerhill,

de kommer til. Frihed skal ikke bare være et spørgsmål om elevernes frihed. Der må også være frihed for skolers bestyrelser, ledere og lærere til at følge den kurs, de anser for den bedste. Formentlig vil der altid, når mange mennesker skal bo sammen, være et vist spændingsforhold, ikke mindst mellem de ydende og de nydende, om rettigheder og husorden. Men det kan ikke være hverken folketingets eller regeringens opgave at fastsætte sengetider eller afgøre andre interne anliggender. Staten skal ikke, for nu at bruge forslagsstillernes vending, ved regulativer eller på anden vis på urimelig måde foretage indgreb i institutionernes frihed.

Som repræsentant for den konservative gruppe har jeg hermed tilkendegivet, at vi ikke ønsker at støtte den stillede forespørgsel, og jeg anbefaler, at man stemmer imod den foreslåede dagsorden.

Robert Christensen: Den stillede forespørgsel går jo på et principspørgsmål — sådan må man da opfatte den, selv om ordførertalen måske ikke helt afslørede det — og i venstre har vi det princip, at når disse frie skoler og sociale institutioner ellers opfylder de krav, vi stiller til dem undervisningsmæssigt m. m., så kan vi ikke gøre et tilskud til dem betinget af, at de har ordensregler, som lige netop passer efter vores hoved. Det er jo sådan, at hvor der er mange mennesker sammen, er det nødvendigt, at der er visse regler for den daglige omgang med hinanden, og det vil vi ikke blande os i. Vi ønsker at give tilskud til disse institutioner, selv om den daglige omgangsform, som det er tilfældet i Rønde, er præget af den opfattelse, som Indre Mission har, og jeg kan sige, at hvis vi får — og det er vel undervejs — tilsvarende institutioner med en opfattelse i helt modsat retning, enten man kalder den venstreorienteret eller stærkt avanceret, så vil vi give nøjagtigt de samme tilskud til sådanne institutioner. Det kalder vi i venstre for frisind, mens derimod det, vi har